

ŚW. JANA CHRZCICIELA

PARAFIA ŚŚ. JANA CHRZCICIELA I MICHAŁA ARCHANIOŁA
14-260 LUBAWA UL. KUPNERA 22

Po co mi Chrystusowy Krzyż.

Trwamy w
Wielkopostnym
zamyśleniu.
Przeżyliśmy już
nasze
parafialne
Rekolekcje.
Podejmujemy
nasze osobiste
postanowienia.

Uczestniczymy w Nabożeństwach Pasyjnych. Ale w szczególny sposób w tym czasie patrzymy na Krzyż – znak naszego zbawienia. Patrzymy tylko – czy coś więcej? Czym naprawdę jest dla mnie Krzyż? Czy mogę oddzielić go od Tego, Który rozpiął na nim swoje ramiona, od Chrystusa? Co znaczy on dla mnie?

Gdziekolwiek słońce padnie na krzyż, tam w myślach ludzi odnowi wspomnienie Tego, co wołał na trzech gwoździach zawisnąć nad ziemią, niż pozwolić by świat szedł dalej swoją drogą w mroku i ciemności. To sztandar nowych dni. Krzyż tak mocno wrósł w ziemię, że nie obali go już żadna moc, że liczyć się z nim będą przyjaciele i przeciwnicy, że spoglądać nań będą ci co kochają i ci co nienawidzą, że pod jego cieniem przejdą wszystkie pokolenia ziemi. Od tamtego dnia, gdy zawisł na nim Chrystus, będzie ten znak sterczeć ponad ziemią i dzielił dni nowe i stare, ludzi nowych i starych. W tym Wielkim Poście stajemy pod Chrystusowym Krzyżem, jak przed najwspanialszą katedrą uniwersytecką świata, aby

się naocznie przekonać o słuszności tego, o czym mówi nasza pieśń wielkopostna:
„ W krzyżu cierpienie, w krzyżu zbawienie
W krzyżu miłości nauka.
Kto krzyż odgadnie, ten nie upadnie
W boleści sercu zadanej”.

Pod krzyżem Chrystusa na Golgocie pozostali tylko najbliżsi. Oto przytulona do krzyża z twarzą ukrytą w dłoniach, gorzkim żalem łka Magdalena. Może dopiero w tej chwili zrozumiała, że to przez nią i dla niej kona na nim Chrystus, że to jej grzech jak krwawy gwóźdź przeorał Jego ciało, że Chrystusowa krew kroplami spływa na jej życie.

Pod krzyżem stała rozżalona Matka Jezusa, w ranach syna topiąc swój wzrok i w Jego bólu gubiąc serce. Na tym drzewie krzyża gasło słońce jej życia. Wczujmy się w tę scenę i zawołajmy w stronę Golgoty: Matko pamiętasz – dzień był wiosenny i cichy tam w nazaretańskiej chacie, pamiętasz słowa – jam służebnica... niech mi się stanie. Matko, pamiętasz, wtedy wszedł w twoje życie i zaczął drzeć pod twoim sercem. Matko spójrz na te oczy, po których płynie krew, w których jest otchłań cierpienia i bólu. Matko pamiętasz te wieczory w domu nazaretańskim gdy śnił przed tobą cuda o Bożych tajemnicach i o Bożej ku ludziom miłości.

Pod krzyżem pozostał i Jan w Mistrza wpatrzony, w bólu skamieniały. Nie płakał już. I łez i sił mu brakowało. Z bolesnego milczenia wyrwał się głos Ukrzyżowanego: „Oto syn Twój. Oto Matka twoja”. Spoglądają sobie w oczy Nowa Matka i Nowy syn. A ponad nimi krzyż rozpostarł ramiona i zda się pisać słowa : błogosławieni, którzy zapłaczą w cieniu krzyża i przy sercu Matki. A potem już Chrystus skłonił tylko głowę i nastała cisza, cisza śmierci i cisza ukojenia.

Od tamtego dnia i dzisiaj przyjdą ludzie i będą wygrażać pięściami, jak robili to stróże starego prawa, będą szydzić i śmiać się z naiwnego człowieka, co śmiercią chciał wykuć drogę do życia wiecznego i znak przekleństwa obrał za swój sztandar. Przyjdą ludzie, co w imię postępu i kultury głosić będą, że należy wymazać z kart historii cień tego umęczonego człowieka, a Jego krzyż w szczelnej klatce umieszczając przy nim kartkę z datą dnia, w którym stał się bezużyteczny. Przyjdą ludzie, którzy będą usiłovali opluć go hańbą, wyszydzić Jego słowa, pozbawić je czaru i uroku, którzy w imię nowoczesnych nauk walczyć będą z tajemniczą siłą promieniującą od Ukrzyżowanego. Będą ludzie, którzy przejdą przez życie jakby nigdy na ich drodze nie stanął Krzyż, bezmyślnie depcząc krew Chrystusową. Pójdą z grzechu w grzech, z nieprawości w nieprawość, jakby nigdy nie zaistniało Odkupienie, będą się wciąż od nowa zaprzędawali w niewolę szatana, jakby ich nigdy z niej nie uwolniono.

Dokończenie na str. 2

Papieskie Intencje Apostolstwa Modlitwy:

Ogólna: Aby wkład kobiet w rozwój społeczeństwa był właściwie doceniany na całym świecie.

Misyjna: Aby Duch Święty dał wytrwanie tym, którzy zwłaszcza w Azji są dyskryminowani, prześladowani i zabijani ze względu na Chrystusa.

Dokończenie ze str. 1

Ale to wszystko są ślady starych dni. Widziano już ich wtedy pod krzyżem konającego Zbawiciela.

Na świecie nową jest tylko łaska płynąca z krzyża. I oto człowiekiem nowym, człowiekiem prawdziwego postępu jest człowiek żyjący w łasce, idący drogami planów Bożych pod zbawiennym przewodnictwem Krzyża. Dlatego pozostawmy za sobą niepotrzebny balast grzechu, skończmy z duchowym zacofaniem. Kto w tych dniach Wielkiego Postu ujrzał Krzyż nad swoją głową wieszczący mu nowinę rozgrzeszenia, kto w tych dniach, jak Jan w Wieczniku Boga zamknął w sobie, ten może sobie powiedzieć, że jest człowiekiem nowej ery, człowiekiem łaski i śmiało może iść w życie, nad którym drży już nurt nowej rzeczywistości –

ZMARTWYCHWSTANIE! ks. T. B.

SŁOWO NA NIEDZIELE 04 III- II

Niedziela Wielkiego Postu Mk9,2-10 W całej ziemskiej działalności Jezusa tylko ten jeden raz objawia On swoją boską chwałę. Na Górze wobec trzech najbliższych uczniów, Jezus ujawnia swoje Bóstwo. Mojżesz i Elias, którzy rozmawiają z Jusem, reprezentują Prawo i Proroków, których zapowiedzi On wypełnia. Pełny sens tego wydarzenia uczniowie zrozumieli dopiero po Zmartwychwstaniu Jezusa. Dla chrześcijan największe znaczenie w tym wydarzeniu mają słowa Boga; to właśnie one są największym świadectwem tego, że Jezus jest Synem Bożym i że każde Jego słowo wskazuje ludziom drogę do zbawienia.

11 III- III Niedziela Wielkiego Postu J2,13-25. Wystąpienie Jezusa jest kolejnym gestem przez który ogłasza swoją mesjańską godność. Jednak w istotny sposób modyfikuje On starotestamentowe rozumienie mesjanizmu. Do dyskusji o czystości kultu Jezus wprowadza temat swego synostwa Bożego oraz Zmartwychwstania. Domaganie się przez Żydów z Judei, aby Jezus dał im jakiś znak, idzie w parze z zamknięciem się na Jego misję i na istotną treść Jego przesłania. Ludzie współcześni Jezusowi nie rozumieli Go wskutek własnej zatwardziałości serca i ślepoty. Pierwszy etap działalności Jezusa zaowocował zawiązaniem się grupy ludzi, którzy uwierzyli w Jego Imię. Zrodziło to nadzieję, że wierzący staną się dziećmi Bożymi.

18 III- IV Niedziela Wielkiego Postu

J3, 14-21. Narodzenie się z Boga i stanie się dzieckiem Bożym realizuje się przez przyjęcie Słowa, a jego skutkiem jest oglądanie chwały Bożej. Jezus w rozmowie z Nikodemem wspomina o pewnej grupie osób, do której i On należy, a która nie przyjmuje świadectwa pochodzącego od Ojca i Syna. Odrzucającym to świadectwo nie dane jest doświadczyć Królestwa Bożego. Oni też są tymi, którzy nie przyjęli Słowa. Przyjęcie Słowa jest równoznaczne z narodzeniem się z Ducha Świętego na nowo. Polega ono na doświadczeniu życia Bożego, które jest światłością. Nie tylko rozprasza mrok, ale dokonuje również sądu przez ujawnienie postawy ludzi wobec światłości.

25 III- V Niedziela Wielkiego Postu J12,20-33.

Nadejście „godziny” Polega na otoczeniu Jezusa chwałą. Objawi się ona jednak poprzez Jego Śmierć. Ogłoszenie wypełnienia się „godziny” Jezusa dokonuje się wobec Greków. Do nich też jest skierowany apel, aby zostali sługami Jezusa. Jezus obiecuje im nagrodę: przebywanie tam, gdzie On przebywa i uczczenie przez Ojca. Nastanie „godziny Jezusa” oznacza odsłonięcie przed światem tej chwały, którą ciągle Syn otrzymuje od Ojca. Ogłoszenie wspólnej chwały Jezusa i Ojca odbywa się w sposób niezwykle za pośrednictwem głosu z nieba. Ewangelista stara się ukazać prawdę, że dopiero przez śmierć Jezusa ojciec wypowiada się wprost na temat więzi z Nim.

01 IV- Niedziela Palmowa Męki Pańskiej Mk14,1-15,47.

Poprzez ukrzyżowanie Jezusa wypełniają się słowa proroka Izajasza odnoszące się do Sługi Pańskiego, który miał zbawić swój lud cierpieniem. Mimo, że całe swoje ziemskie życie Jezus poświęcił służbie ludziom i ich zbawieniu, zostaje odrzucony przez swój naród, skazany na mękę i śmierć i potraktowany na równi ze złoczyńcami. Miary odrzucenia dopełniają drwiny wyższych kapłanów i nauczycieli pisma. Jezus nie ulega głosom nawołującym Go do zejścia z krzyża. Gdyby to zrobił nie spełniłaby się wola Ojca i nie dokonało odkupienie ludzi. To zupełne poniżenie Jezusa staje się przez Jego posłuszeństwo Ojcu najwyższą formą wyzwolenia każdego człowieka z mocy zła.

KATECHEZA BŁOGOSŁAWIONEGO JANA PAWŁA II WIARA, NADZIEJA I MIŁOŚĆ W PERSPEKTYWIE EKUMENICZNEJ. **1.** Wiara, nadzieja i miłość są jak trzy gwiazdy jaśniejące na

niebie naszego życia duchowego, by prowadzić nas do Boga. Są one w najwyższym stopniu cnotami teologicznymi: pozwalają nam żyć w komunii z Bogiem i wiodą nas do Niego. Tworzą tryptyk, którego szczytem jest miłość, *agape*, wspaniale wysławiana przez św. Pawła w hymnie z Pierwszego Listu do Koryntian. Kończy się on następującym stwierdzeniem: „Tak więc trwają wiara, nadzieja, miłość – te trzy, z nich zaś największa jest miłość” (13,13). Cnoty teologiczne, jeśli ożywiają uczniów Chrystusa, nakłaniają ich do jedności, zgodnie ze wskazówkami zawartymi w Pawłowych słowach, których wysłuchaliśmy na początku: „Jedno jest Ciało...jedna nadzieja... jeden Pan, jedna wiara...jeden Bóg i Ojciec”. Kontynuując rozważania na temat ekumenizmu, o którym mówiliśmy w poprzednich katechezach, pragniemy dzisiaj zastanowić się głębiej nad rolą cnot teologicznych w dążeniu do pełnej jedności z Bogiem – Trójcą Przenajświętszą oraz braćmi. **2.** We wspomnianym fragmencie Listu do Efezjan Apostoł wysławia przede wszystkim jedność wiary. Jedność ta ma swoje źródło w Słowie Bożym, które wszystkie Kościoły i Wspólnoty kościelne uważają za „lampę” na swojej drodze przez dzieje. Kościoły i Wspólnoty kościelne wyznają razem wiarę w jednego Pana, Jezusa Chrystusa, prawdziwego Boga i prawdziwego człowieka, oraz w jednego Boga i Ojca wszystkich. Ta zasadnicza jedność wraz z jednością ustanowioną przez chrzest jest widoczna wyraźnie w wielu dokumentach dialogu ekumenicznego, nawet jeśli w niektórych dokumentach utrzymują się różnice zdań. Na przykład w jednym z dokumentów Światowej Rady Kościołów czytamy: „Chrześcijanie wierzą, że jedyny prawdziwy Bóg, który dał się poznać Izraelowi, objawił się w najwyższym stopniu w Tym, którego posłał, w Jezusie Chrystusie (J17,3); wierzą, że w Chrystusie Bóg pojednał ze sobą świat (2 Kor5,19) i że przez swego Ducha Świętego obdarza nowym i świętym życiem wszystkich, którzy przez Chrystusa powierzają się Mu”. Wszystkie Kościoły i Wspólnoty kościelne nawiązują do starożytnych symboli wiary i definicji pierwszych soborów powszechnych. Pozostają do usunięcia pewne rozbieżności doktrynalne, aby droga jedności wiary osiągnęła pełnię, o której mówi Chrystusowa obietnica: „Będą słuchać głosu Mego i nastanie jedna owczarnia, jeden pasterz” (J10,16). **3.** W tekście Listu do Efezjan, który wybraliśmy jako podstawę rozważań, św. Paweł mówi

również o tym, że zostaliśmy wezwani do jednej nadziei. Nadzieja ta znajduje swój wyraz we wspólnym wysiłku modlitwy i postępowania zgodnego z wiarą w oczekiwaniu na Królestwo Boże. W tej rozległej rzeczywistości ruch ekumeniczny zmierza ku zasadniczym celom, które się splatają i stają przedmiotem jednej nadziei; jedność Kościoła, ewangelizacja świata, wyzwolenie i pokój ludzkiej wspólnoty. Ruch ekumeniczny umocnił się również dzięki dialogowi z ziemskimi i humanistycznymi nadziejami naszych czasów, a nawet z ukrytą, na pozór płonną nadzieją tych, którzy są pozbawieni nadziei. Choć chrześcijanie doświadczają wzajemnych napięć i podziałów, te wielorakie współczesne formy nadziei skłoniły ich do odkrycia „wspólnego motywu nadziei”, i do dania o niej świadectwa przez uznanie, że Chrystus jest jej niezniszczalnym fundamentem. Francuski poeta napisał: „Trudno jest zachować nadzieję... łatwo jest popaść w rozpacz i to jest wielka pokusa”. Jednakże dla nas, chrześcijan pozostaje zawsze aktualne wezwanie św. Piotra do uzasadnienia nadziei, która jest w nas. **4.** Szczytem teologicznych cnót jest miłość, którą św. Paweł porównuje niemal do złotego węzła, scalającego w doskonałej harmonii wspólnotę chrześcijańską: „Na to zaś wszystko przyobleczcie miłość, która jest więzią doskonałości”(Kol3,140. W uroczystej modlitwie o jedność uczniów Chrystus ukazuje jej głęboką treść: „aby miłość, którą Ty Ojcie Mnie umiłowałeś, w nich była i Ja w nich”(J17,26). Właśnie ta miłość przyjęta i pogłębiona tworzy z Kościoła jedno ciało, jak pokazuje nam dalej św. Paweł: Żyjąc prawdziwie w miłości sprawmy, by wszystko rosło ku Temu, Który jest Głową- ku Chrystusowi. Z Niego poczynając całe Ciało- zespalane i utrzymywane w łączności dzięki całej więzi umacniającej każdy z członków stosownie do jego miary- przyczynia sobie wzrostu dla budowania siebie w miłości. **5.** Kościelną przystanią miłości i jednocześnie jej niewyczerpalnym źródłem jest Eucharystia, komunika Ciała i Krwi Pańskiej, antycypacja doskonałej zażyłości z Bogiem. Niestety w kontaktach między podzielonymi chrześcijanami z powodu rozbieżności w sprawach wiary nie jest jeszcze możliwe wspólne sprawowanie tej samej liturgii eucharystycznej. Mimo to gorąco pragniemy odprawiać razem jedyną Eucharystię Chrystusa i to pragnienie już staje się uwielbieniem i wspólną

modlitwą błagalną. Razem zwracamy się do Ojca i czynimy to coraz bardziej jednym sercem. Sobór przypominał nam, że ten święty plan pojednania wszystkich chrześcijan w jedność jednego i jedynego Kościoła Chrystusowego przekracza ludzkie siły i zdolności. Dlatego musimy złożyć całą naszą nadzieję w modlitwie Chrystusa za Kościół w miłości Ojca ku nam, w mocy Ducha Świętego. /2000r./

MÓWIĄ WIELCY Wcale nie trzeba wielu słów, aby się dobrze modlić/ św. Jan Maria Vianney 1786-1859/.

SŁOWO OJCA ŚW.BENEDYKTA XVI Czy inny jest wystarczająco ważny, abym ja dla niego cierpiał? Czy prawda jest na tyle ważna, by wynagrodziła cierpienie? Czy obietnica miłości jest na tyle ważna, aby usprawiedliwiła dar z samego siebie? Wiara chrześcijańska pokazała, że prawda, sprawiedliwość, miłość nie są po prostu ideałami, ale rzeczywistością w najwyższym stopniu. Ukazała nam bowiem, że Bóg- osobowa Prawda i Miłość- zechciał cierpieć dla nas i z nami... Człowiek jest dla Boga tak bardzo cenny, że On sam stał się człowiekiem, aby mógł współcierpieć z człowiekiem, w sposób rzeczywisty, w ciebie i krwi, jak to nam przedstawia opis Męki Jezusa.

O MODLITWIE

Modlitwa to krzyk o ratunek dla siebie i innego.

Bardziej dla innego.

To walka o życie wieczne.

Droga do Ojca. Spotkanie.

Modlitwa to ból i cierpienie.

Eucharystyczna Ofiara.

Wstawianie się Syna do Ojca.

Gorące pragnienie.

W tajemnice Boga wchodzenie.

Modlitwa to rozmowa w milczeniu.

W ciszy trwanie.

Kontemplowanie.

Ojca uwielbianie.

To jest życie, Panie.

Modlitwa to miłosne westchnienie.

Serc złączenie,

Wielkie zjednoczenie.

Ciągłe dziękczynienie.

To zatopienie.

Modlitwa to czynienie,

serca uniesienie.

Uczynki miłości bliźniemu.

Liturgia Słowa

05 II- V Niedziela Zwykła Hi7,1-4.6-7;Ps147;1Kor9,16-19.22-23;Mk1,29-39 Jezus chodził po całej Galilei, nauczając w ich synagogach i wyrzucając demony.

11 II- sobota- NMP z Lourdes, Światowy Dzień Chorego 1Krl12,26-32.13,33-34;Ps106;Mk8,1-10

12 II-VI Niedziela Zwykła Kp113,1-2.45-46;Ps32;1Kor10,31-11,1;Mk1,40-45 Ludzie natomiast schodzili się do Niego ze wszystkich stron.

19 II- VII Niedziela Zwykła Iz43,18-19.21-22; Ps41;2Kor1,18-22;Mk2,1-12 Jezus, widząc ich wiarę, powiedział do chorego: „Synu, twoje grzechy są odpuszczone”.

22 II- Środa Popielcowa.

Rozpoczyna się okres Wielkiego

Postu Jl2,12-18;Ps51;2Kor5,20-6.2;Mt6,1-6.16-18

26 II- I Niedziela Wielkiego Postu Rdz9,8-15;Ps25;1P3,18-22;Mk1,12-15 Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię.

Modlitwa to oddychanie.
mówienie Tobie-
kocham Ciebie, Panie.
Serc wymiana, trwanie,
To ciągłe miłowanie.

Modlitwa to łączność.
Cierpienie i radość ciągła.
Miłowanie wszystkich w Tobie.
To służba.
Od niej zaczyna się życie.

Modlitwa to nowe narodzenie.
łaska nad łaskami.
Ty Boże z nami.
To przymierze, komunika
dla dobra Kościoła.

Modlitwa to zanurzenie w Miłości
Aby miłować brata.
To obecność Pana we wszystkim
co czynię dla zbawienia siebie
i zbawienia świata.

Modlitwa to zaufanie.
Woli mojej w Twojej woli trwanie.
Modlitwa nie ustaje.
To żywa Eucharystia.
Nie ja jestem jej autorką, Panie. /KEMA/.

ADRES:
Ul. Kupnera 22
14-260 Lubawa
Tel. (0-89) 645 39 60

ODPUST:
1. Narodzenie św.
Jana Chrzciciela
24 czerwca
2. Michała Archaniola
29 września

MSZE ŚWIĘTE:
Dni powszednie
7.00 i 17.00
Niedziele i święta
8.00 10.30 12.00 17.00
święta „zniesione”
7.00 9.00 17.00

**ADORACJA
NAJŚWIĘTSZEGO
SAKRAMENTU:**
Czwartek 15.00 – 17.00

**SAKRAMENT
POJEDNANIA:**
Czwartek 15.00-17.00
i przed każdą Mszą Św.

NABOŻEŃSTWA:

- **NOWENNA DO MB
NIEUSTAJĄCEJ
POMOCY**
środa godz. 17.00

- **DO MIŁOSIERDZIA
BOŻEGO**
piątek godz. 17.00

- **DO NAJŚW. SERCA P.
JEZUSA, MSZA ŚW. Z
MODLITWĄ O
UZDROWIENIE i
BŁOGOSŁAWIEŃSTWO
LOURDESKE**
p-szy piątek godz. 17.00

- **PIERWSZYCH SOBÓT
MIESIĄCA**
p-sza sobota godz. 6.30

- **KU CZCI BŁ. JP II
Z UCZCZENIEM
RELIKWI**
16 dzień m-ca godz. 17.00

**KANCELARIA
PARAFIALNA
CZYNNA**
15.30 - 16.30
oprócz czwartku
i po każdej Mszy Św.

Redakcja gazetki zaprasza
chętnych do współpracy.
Kontakt z księdzem
proboszczem.

**PRZECZYTAŁEŚ –
PODAJ DALEJ**

BUDOWANIE WSPÓLNOTY. Pierwszym celem Jezusa nie było nawracanie, ale przebywanie wśród ludzi i tworzenie z nimi wspólnoty. Może Królestwo ma swoje źródło właśnie w codziennej miłości? Wszyscy dzielimy wspaniałe doświadczenie towarzystwa innych: ukochanej osoby, przyjaciela, kolegi... Towarzystwo bliskiej osoby osładza gorycz naszych dni. Dzięki przyjacielowi z którym podążamy ramię w ramię czujemy się pewniej. Towarzyszenie jest lekarstwem na dni wypełnione niepokojem i pustką. Towarzyszenie osobom, które kocham uzdrawia życie i jest jak najlepsza terapia. Towarzyszenie stanowi ratunek od wyroku bolesnej samotności. Dusza odizolowana od innych, choruje. Człowiek chory i samotny umiera. Miłość do innych przywraca siły i wypełnia życie nie tylko kochającego, ale również tych, do których jest kierowana. Towarzyszenie ukochanemu, małżonkowi, przyjacielowi oznacza opuszczenie królestwa przykrych obowiązków czy rywalizacji i przejście do królestwa bezinteresowności. Jezus wybrał dwunastu, by być z nimi i dzielić z nimi doświadczenia każdego dnia. Uzdrawienie życia polega na wyzwoleniu człowieka z choroby samotności, z tyranii obowiązków, z zauroczenia ilością i wypełnienia ich miejsca budowaniem wspólnoty. Tworzenie wspólnoty stanowi podstawowy cel świętej historii. Stosunek do wspólnoty jest ostrzem dzielącym dzieje na dwie części. Z jednej strony znajdują się budowniczości wspólnoty, którzy naśladując Boga dążą do zgody i bliskości, nazywa się ich przyjaciółmi Boga, przyjaciółmi rodzaju ludzkiego, strażnikami historii. Po przeciwnej stronie miejsce zajmują twórcy podziałów, wrogości, nieufności, obaw i wznoszonych murów. Robią oni dokładnie to samo, co diabeł, którego imię od gr. diabollo-*dziele, sprzeciwiam się*, oznacza „wprowadzający podziały”, oddalają człowieka od człowieka i oddalają go od siebie samego. Towarzyszenie, a potem pojawi się na pewno zdolność do działania i to w stylu Tego, przy którym spędzamy nasze życie. Warunkiem pełni istnienia jest budowanie wspólnoty.

UŚMIECHNIJ SIĘ POKUTA. Proboszcz jednej z parafii ma tylko jedną wadę: gdy spowiada, wszystkim penitentom daje tę samą pokutę. Tego dnia również jest w konfesjonale. Mały chłopiec wchodzi do środka i wyjawia, że stanął na głowie podczas lekcji historii, aby sprowokować nauczycielkę. –Stanąłeś na głowie?- dziwi się sędziwy kapłan.- A jakim sposobem? - Jeśli ksiądz sobie życzy, pokażę. – proponuje dziecko. Kończy spowiedź, otrzymuje rozgrzeszenie i opuszcza konfesjonał. Tuż za nim kroczy proboszcz, by zobaczyć niezwykle pokaz. Chłopiec zręcznie staje na głowie na oczach duszpasterza... a także na oczach dwóch zdumionych wiekowych pań, które oczekują na spowiedź. Jedna z nich odzywa się do drugiej: - Chodźmy stąd! Czy widziała Pani, jaką pokutę dzisiaj daje?

PALMA ZWYCIĘSTWA TO PALMA NASZEGO ZBAWIENIA. Wielki Tydzień upływa pod znakiem palmy. Niedziela Palmowa obchodzona na pamiątkę triumfalnego wjazdu Chrystusa do Jerozolimy bywa bardzo widowiskowym wydarzeniem. W każdym katolickim kościele poświęca się palmy. Na pamiątkę tego dnia owe palmy mają potem miejsce w naszych domach przez cały rok. Niezależnie od regionu Polski czy świata, niezależnie od wyglądu, palma symbolizuje Chrystusa niosącego nadzieję. Po Wielkim Tygodniu przychodzi Noc Zmartwychwstania. Znowu pojawiają się zielone gałązki. Zdobia nasze stoły i koszyczki ze święconym. Żeby dobrze zrozumieć, co oznacza ta zielona gałązka, warto wrócić do św. Jana, który ujrzał i uwierzył/J20,8/.

RUCHY I STOWARZYSZENIA:

1. SŁUŻBA LITURGICZNA
2. SCHOLA PARAFIALNA
3. ODNOWA W DUCHU ŚWIĘTYM
- w każdą środę o g. 18.30
4. GRUPA MŁODZIEŻOWA „PRZYJACIELE JEZUSA”
- w każdy piątek o g. 19.00
5. WSPÓLNOTA MODLITWY MIŁOSIERDZIA BOŻEGO
- w każdy piątek po Mszy Św. wieczornej
6. WSPÓLNOTA ŻYWEGO RÓŻAŃCA
z Lubawy, Tuszewa i Fijewa - w każdą pierwszą środę m-ca po Mszy Św. Wieczornej z Mortąg - w każdy pierwszy czwartek m-ca o godz. 16.30
7. KOŚCIOŁ DOMOWY
Kąg Rodzin z Tuszewa – raz w m-cu w dniu ustalonym wcześniej

W NASZEJ WSPÓLNOCIE PARAFIALNEJ:

CHRTY odbywają się w czwartą sobotę miesiąca na Mszy Św. o godz. 17.00. Wymagane dokumenty: akt urodzenia dziecka oraz zaświadczenia rodziców chrzestnych, że są wierzący i praktykujący. Rodzicami chrzestnymi mogą być osoby bierzmowane, żyjące w związkach sakramentalnych 1. Jakub Licznarski. 2. Tomasz Krygielski. 3. Dominika Banacka.
BIERZMOWANIE odbywa się raz w roku. We wrześniu młodzież trzeciej klasy gimnazjum rozpoczyna na katechezie szkolnej przygotowanie do przyjęcia tego sakramentu. Młodzież wraz z rodzicami spotyka się raz w miesiącu na wieczorach skupienia w kościele, a bezpośrednio przed otrzymaniem sakramentu poznaje owoce Ducha Świętego.
ŚLUBY – zapowiedzi na tablicy ogłoszeń przy kościele.
POGRZEBY Dobry Jezu, a nasz Panie, daj Im wieczne spoczywanie.
Ś. P. 1. Wacław Cieślowski. 2. Adam Pułka. 3. Albin Mroczek. 4. Tadeusz Kruszewski

Adres Redakcji: PARAFIA SS. JANA CHRZCICIELA I MICHAŁA ARCHANIOLA 14-260 Lubawa ul. Kupnera 22
Redaguje zespół pod opieką ks. Tadeusza Brezy – proboszcza. Archiwalne numery gazetki dostępne na życzenie.
Wszystkie prawa zastrzeżone. Przedruk w całości lub częściach tylko za zgodą Redakcji.

**Za złożone
dobrowolne ofiary:**

BÓG ZAPŁAĆ!